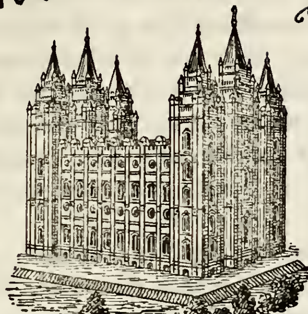
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de Marts 1901. 50de Aargang.

Tale af Ældste Andreas Peterson,

afholdt i København den 27. Januar 1901.

Menneskenes Forgængelighed. — Aandernes Tilstand efter Døden. — Den første og anden Opstandelse.

Brødre, Søstre og Venner! Det har været mit højeste Ønske i de sidste 28 Aar, naar som helst Lejligheden gaves, at kunne tale om den Naade, Mildhed, Langmodighed, Godhed, Barmhjertighed og Retfærdighed, som Gud, vor himmelske Fader, beviser sine Børn her paa Jorden, og at kunne gøre det ved Sandhedens Lys, ved Inspirationens Aand, som ere eet med Faderen og Sønnen, saa at disse, den Almægtiges Egenskaber kunne blive fremstillede paa en rigtig og forstaaelig Maade til mine Medmenneskers Glæde, Gavn og Tilfredsstillelse, og hvis jeg maa blive i Stand til at koncentrere mine Tanker paa et eller andet Emne af Evangeliet i denne Stund, vil det være mig en sand Glæde at tale til eder i Aften.

Menneskene leve kun en kort Tid her paa Jorden, og selv om der findes nogle, som opnaa hundrede Aars Alderen i denne Slægt, hvilket er, hvad man kalder et langt Liv, er det dog, sammenlignet med Enigheden, ikke saa meget som en Vanddraabe i Forhold til det store Verdenshav; men de fleste forlade denne Tilværelse, før de opnaa en saa høj Alder. Ja, alle vandre Støvets Vej før eller senere; thi her have vi ikke blivende Sted.

Her opstaar Spørgsmaalet: Hvor gaa vi hen, naar vi forlade dette Livs Glæder og Sorger, Møje og Bekymringer? Mange paastaa, at der ikke findes noget Liv efter dette; Menneskenes Legemer hensmuldre efter Døden, og denne siges at være en Tilintetgørelse for al Tid. Er denne Opfattelse af Menneskenes Liv og Død logisk? Lader os af Fornuftens Grunde uddrage nogle faa Reflektioner over dette for mange af vore Medmennesker tvetydige, men for os, som have annammet Sandheden, meget interessante og herlige Princip, til hvis Undersøgelse en Del af vor Tid er vel anvendt. Og naar vi gennem Aandens Lys og Vejledning komme til at forstaa det, giver det os Glæde i Livet og Haab i Døden.

Menneskene ere satte her paa denne skønne og frugtbare Jord, begavede med Fornuft, fri Vilje samt udøvende Magt til at vælge eller forkaste det Ene eller det Andet efter Behag og overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende. De formaa at skælne mellem Ret og Uret samt at udvikle sig paa mange Omraader. Ja, de ere satte her med Herredømme over Fuglene i Luften, Fiskene i Havet og Dyrene, som bevæge sig paa Jorden. Disse ere Kendsgerninger, som ingen vover at bestride; thi vi have lært af Erfaring, at det forholder sig saaledes. Vilde det være fornuftigt at tænke sig, at et Væsen, der var i Besiddelse af saadanne Egenskaber og Privilegier, kun skulde nyde dem nogle faa Aar og siden forsvinde som en Røg, der bortdrives af de friske Vinde og opløses, saa at man ej kan se den mere, eller forsvinde som Skyggen, naar Solen skjuler sig bag den tykke og mørke Sky? Vilde I være tilfredse med saaledes at forsvinde fra denne timelige Tilværelse? Er det saaledes, saa komme vi til den uhyggelige Slutning, at hele vort Liv ikke er andet end en Glæde, som varer en kort Tid og saa for evigt forsvinder, eller et kort Sørgespil, som ender med Døden. Uhyggelige og rædselsfulde Tanke! Nej, min Broder, Søster og Ven, saaledes forholder det sig ej.

Takket være Himlens Gud, fordi han i sin uendelige Visdom har anset sin Skabning værdig til en Forklaring over dette i sig selv interessante Emne, og fordi han igennem sine Tjenere, Profeter og Apostle, har aabenbaret, at Menneskets Virksomhed ikke sluttes med Døden, selv om det ved denne Lejlighed nødes til at nedlægge Vandrings-Staven tillige med sit jordiske Legeme, hvilket hensmuldrer og atter forenes med Moder Jorden. Men Aanden, den udødelige Del, som, saa længe den er i Legemet, bevirker, at det kan se, høre, lugte, smage og føle, komme og gaa, overgaar til en anden Sfære, ligesom vi gaa fra et Værelse til et andet. Det var paa Grund af denne Tro, dette Haab og denne Kundskab, at Patriarker, Profeter, Apostle og Hellige af alle Tidsaldre have været i Stand til at udholde Spot og Haan, ja, endog Døden, for den Tro, som formedelst Guds Naade var plantet i deres Hjerter,

og for Haabet, som de ejede, hvilket strakte sig ud over Tiden og ind i Evigheden, hvor Bedrøvelse forvandledes til Husvalelse og Sorg til Glæde, samt Lidelse til Nydelse af Guds rige Gaver i de Saliges Hjem.

Endogsaa Guds Søn, Verdens Frelser, var underkastet Sorg, Nød, Forfølgelse og Lidelser, medens han var her paa Jorden; han savnede det jordiske Livs Nødvendigheder. Han sagde: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle have Reder; men Menneskens Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved." Men denne Tilstand hindrede ham ikke i at fortsætte sin Virksomhed. Han udførte den Mission, til hvilken han var kaldet i Evighedens store Raad, førend Jordens Grundvold blev lagt, til Hæder for sig selv og til Menneskenes Forløsning fra Adams Fald. Paulus siger: „Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus. Dog hver i sin Orden: Den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse. Derpaa kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget, naar han har tilintetgjort alt Fyrstendømme, al Vælde og Magt. Thi ham bør det at regere, indtil han faar lagt alle Fjender under sine Fødder. Den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden." (1. Kor. 15, 21—26.) Heraf læres, at eftersom Faldet med alle dets medfølgende Lidelser og omsider Død kom formedelst Menneskenes Overtrædelse, saa kommer Liv, Saliggørelse og Ophøjelse i Faderens Nærværelse ved Jesu Kristi Forsoning. Men den Vej, han udpegede, maa Menneskene betræde og fremdeles vandre paa, hvis Skabelsens Maal skal opnaas. De Bud og Befalinger, som han indførte, maa iagttages og adlydes, nemlig: Tro paa Gud, vor evige Fader og hans Søn Jesus Kristus; Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse samt Annammelse af den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af den, som er bemyndiget dertil. Disse ere de første Kendetegn paa et kristeligt Liv og Levnet og ere i Overensstemmelse med det Vidnesbyrd, som Apostelen Petrus gav til den forsamlede Mængde paa Pinsefesten, om hvilket vi læse i Ap. G. 2. Kapitel: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." Disse Ord ere baade tydelige og letfattelige og burde kunne forstaas af alle, som ønske at kende Sandheden. Petrus havde modtaget Undervisning af Herren og Mesteren selv og vidste derfor, hvad han burde lære; han fremsatte saaledes, hvad han vidste var nødvendigt til Salighed. Frelseren lærte ikke alene om Pligterne her i Livet, men forkyndte ogsaa om Tilstanden paa den anden Side Graven, idet han sagde: „Thi ligesom Faderen har Livet i sig selv, saaledes har han og givet Sønnen at have Livet i sig selv, og har givet ham Magt ogsaa at holde Dom, efterdi han er Menneskens Søn. Forundrer eder ikke herover; thi den Tid

kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse". (Joh. 5, 26—29.)

Det Spørgsmaal paatrænger sig nu vort Sind, hvad Meningen var med Frelserens Ord, da han her talte om de Retfærdiges og Dommens Opstandelse. Der er allerede hentydet til Svaret, men der kan yderligere siges, at Kristus udførte sin Mission frivilligt for alle Mennesker, som formedelst Synden ere udkastede fra Faderens Ansigt. Et Forsoningsoffer var derfor nødvendigt for at frelse dem fra en evig Søvn i Graven samt for at aabne en Udvej, hvorigennem de kunde komme frem, enten til Livets eller Dommens Opstandelse.

Ved Kristi Opstandelse finde vi en mærkværdig Tildragelse, nemlig: „Og Gravene oplodes; og mange af de hensovede Helliges Legemer opstode, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange." (Math. 27, 52—53). Her ere tydelige Beviser paa, at Opstandelsen er en Virkelighed, samt at Jesus af Nazaret var den Første, som brød Gravens Baand og tilvejebragte Liv og Opstandelse for dig og mig, ja, for alle Menneskenes Børn. Vist er det, at nogle førend den Tid vare blevne optagne til Himmelen; de smagte ikke Døden, men forvandledes i en Hast, hvilket var Tilfældet med Profeten Elias, som optoges levende, efter hvad vi læse om Elias og Elisa: „Og det skete, der de gik videre og talede, se, da kom der en gloende Vogn og gloende Heste, og de gjorde Skilsmisse imellem dem begge, og Elias foer op i en Storm til Himmelen". (2. Kong. 2, 11.)

Men det Spørgsmaal fremstiller sig: Hvor gaa vi hen efter endt Strid i Forgængeligheden, og hvor ere de Millioner Aander, som have boet her paa Jorden i længere eller kortere Tid? Deres Liv varede en Tid, men sluttede omsider med Døden, ligesom Planten, der først knoppes, derefter blomstrer og omsider dør, og dens Skønhed er forbi. Se dig omkring! Kun en Gentagelse af den forløbne Tidsalders Hændelser! Det uskyldige Barn fødes til Verden, opvokser og blomstrer som Markens Liljer. Vi kunne ligne Menneskets Liv ved de fire Aarstider. Vaaren er yndig og blid, naar Græsset vokser og der er Grøde i Jorden; Sommeren med sin Sol og Varme iklæder Marken sit Højtids-Skrud, Skønhed og Pragt, hvorefter Efteraaret bereder hele Naturen til den kommende Vinterhvile. Saaledes er det ogsaa med Menneskets Liv. Barndommen har sine Lege og Glæder, Ungdommen er lys og forhaabningsfuld; Manddommen har Kraft i Arm og Mod i Barm, og Alderdommen, støttende sig til Staven, skrider fremad til Hvilens Maal. Hvor skøn vil ikke Livets Aften blive, naar vi efter fuldendt Arbejde vide, at vore Opofrelser i Livets Strid ere antagne af en mild Fader, og naar vi

faa Lejlighed til at gaa til Hvile efter et vel fuldendt Liv. Ja, den vil sikkerlig blive behagelig og Haabet skønt.

Men atter spørge vi, hvor Aanden gaar hen efter Døden. Det klareste og tydeligste Svar finde vi i Mormons Bog, Alma 40. Kapitel, begyndende med det 11. Vers: „Nu, angaaende Sjælens Tilstand mellem Døden og Opstandelsen. Se, det er bleven kundgjort for mig ved en Engel, at alle Menneskers Aander, saasnart de forlade dette dødelige Legeme, ja, alle Menneskers Aander, hvad enten de ere gode eller onde, blive bragte hjem til den Gud, som gav dem Livet. Og da sker det, at deres Aander, som ere retfærdige, blive indførte til en lyksalig Tilstand, som kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds-Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møje og fra al Bekymring og Sorg o. s. v. Og da skal det ske, at de Ugudeliges Aander, ja de, der ere onde, — thi se, de have ingen Del i Herrens Aand; thi se, de vælge onde Gerninger hellere end gode, hvorfor Djævelens Aand foer ind i dem og tog Besiddelse af deres Hus — skulle vorde udkastede i det yderste Mørke; der skal være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel, og det formedelst deres egen Ugudelighed, da de ere tagne til Fange efter Djævelens Vilje. Dette er de ugudelige Sjæles Tilstand; ja, i Mørke og en skrækkelig, frygtelig Tilstand, forventende Guds Vredes heftige Fortørnelse over sig. Saaledes forblive de i denne Tilstand, saavel som de Retfærdige i Paradis, indtil Tiden for deres Opstandelse. Der findes Nogle, som have antaget, at denne Sjælens Salighed eller Elendighed før Opstandelsen var den første Opstandelse. Ja, jeg tilstaar, at Aandens eller Sjælens Opløftelse og dens Overgivelse til Salighed eller Elendighed i Overensstemmelse med de Ord, der ere talede, kunde kaldes en Opstandelse. Og se, der er atter bleven sagt, at der er en første Opstandelse, en Opstandelse for alle dem, som have været, eller som ere, eller som skulle blive til, ned til Kristi Opstandelse fra de Døde. Men vi antage ikke, at den første Opstandelse, som omtales paa denne Maade, kan være Sjælens Opstandelse og dens Overgivelse til Salighed eller Elendighed. Du kunde ikke antage, at dette er, hvad det mener. Se, jeg siger dig, nej; men det mener Genforeningen af deres Sjæle og Legemer, som have levet fra Adams Dage til Kristi Opstandelse. Nu, enten deres Sjæle og Legemer, om hvilke der er talet, skulle alle vorde genforenede paa en Gang, de Ugudelige saa vel som de Retfærdige, siger jeg ikke; lad det være nok, at jeg siger, at de alle skulle komme frem, eller med andre Ord, deres Opstandelse sker, førend de, der dø efter Kristi Opstandelse, skulle opstaa. Og nu, min Søn, jeg siger ikke, at deres Opstandelse kommer paa samme Tid som Kristi Opstandelse; men se, jeg siger, det er min Mening, at de Retfærdiges Sjæle og Legemer ville blive genforenede ved Kristi Opstandelse og Himmelfart. Men enten det bliver ved hans Opstandelse eller senere, siger jeg ikke;

men dette siger jeg, at der er et Mellemrum mellem Døden og Legemets Opstandelse, og at Sjælen kommer til Salighed eller Elendighed, indtil den Tid, som er bestemt af Gud, da de Døde skulle komme frem og baade Sjæl og Legeme blive forenede, samt blive bragte til at staa for Gud og blive dømte efter deres Gerninger. Ja, dette tilvejebringer Genoprejsningen af de Ting, om hvilke Profeterne have talet. Sjælen skal komme igen til Legemet og Legemet til Sjælen; ja, og hvert Lem og Led skal komme igen til sit Legeme; ja, endog et Haar af Hovedet skal ikke blive tabt, men alle Ting skulle komme til deres rette og fuldstændige Sammensætning igen. Og nu, min Søn, dette er den Genoprejsning, som er bleven omtalt ved Profeternes Mund; og da skulle de Retfærdige skinne i Guds Rige. Men se, en gruelig Død kommer over de Ugudelige, thi de dø i Henseende til det, som henhører til Retfærdighed; thi de ere urene, og intet urent kan arve Guds Rige; men de blive udkastede og overgivne til at nyde Frugterne af deres Arbejde, eller deres Gerninger, hvilke have været onde; og de drikke Bærmen af en bitter Kalk."

Vi finde af det anførte, at der er et Tidsrum mellem Døden og Opstandelsen eller Dommen, som skal afholdes, da Løn uddeles i Retfærdighed til alle Mennesker, enten de ere gode eller onde. De gode, ædle, oprigtige og lydige Menneskers Aander forlade ved Døden de jordiske Hytter og gaa direkte til Paradiset, de Lyksaliges Boliger, hvor de hvile sig fra deres Arbejde, Bekymring, Sorg og Strid, som de havde i Livets Kamp, samt nyde uudsigelig Glæde og Fred i Tankerne om, at de have vist Lydighed mod Guds Bud og Love, Jesu Kristi Evangelium, medens de vare i Forgængeligheden. Men de Ugudeliges Aander gaa til et skrækkeligt Mørke i de onde Aanders umiddelbare Nærhed og Selskab, hvor de blive undergivne den Magt, som de i Følge deres egen fri Vilje valgte at tjene og adlyde, medens de vare i Dødelighedens Land.

Den tænkende Sjæl vil nu fremstille det Spørgsmaal: Ere de Ugudeliges Sjæle evigt fortabte efter Døden? Svaret kommer med betænksomme Ord: Nej, min Ven! Frelseren sagde, da han talte om Jerusalems Ødelæggelse og sin anden Tilkommelse og Verdens Ende: „Men ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være." (Matth. 24, 37.) Hvorledes var det i Noahs Dage? Ja, Gud tilkendegav sin Vilje til Menneskene gennem sin Tjener Noah saaledes: „Da sagde Gud til Noah: „Alt Køds Ende er kommet for mit Ansigt; thi Jorden er fuld af Vold af dem; og se, jeg vil fordærve dem med Jorden." (1. Mos. 6, 13.) Heraf læres, at Gud selv talede til Noah og gav ham Befaling til at prædike til Folket, hvilket han gjorde i et Hundrede og tyve Aar. Kun nogle faa Sjæle annammede Budskabet og bleve frelste i Følge Løftet, som Gud gav dem, medens

de fleste forkastede Frelsens Middel og saaledes maatte lide en retfærdig Straf i omtrent to Tusinde og fire Hundrede Aar eller indtil den Dag, da Frelseren besøgte dem, hvorom Profeten Esaiæ Ord lyder: „Den Herre, Herres Aand er over mig; derfor har Herren salvet mig til at kundgøre et godt Budskab for de Fattige; han sendte mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Løsladelse." (Esaias 61, 1.) Som yderligere Bevis paa, at han virkelig prædikede for Antediluvianerne, der forkastede Noahs Budskab, og at han aabnede Fængslets Døre og satte Fangerne i Frihed, kunne vi betragte Petri Vidnesbyrd, som findes i hans første Epistels 3. Kapitel, fra og indbefattende det 18. Vers: „Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vandet, hvis Modbillede nu frelser os, Daaben, hvilken ikke er en Renselse fra Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse."

Det anførte er et tydeligt Vidnesbyrd om Frelserens Virksomhed i Aande-Verden, medens hans Legeme laa i Graven, og hvis et udførligere Bevis ønskes, sige vi med Petrus: „Thi derfor er og Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kød, men leve for Gud i Aand." (1. Petri 4, 6.) Disse Skriftsprog oplyse os ej alene om Tilstanden, som de ulydige Hensovede vare i, men ogsaa om Jesu Mission til dem, Evangeliets Forkyndelse, ja, endog Daabens Hensigt.

Lader os nu iagttage de allerede gjorte Hentydninger, at det skal blive ligesom i Noæ Dage ved Frelserens anden Tilkommelse. Først kunne vi sige, at Menneskene nu som da i Almindelighed søge efter Verdens Gunst og Fornøjelse, men tænke ikke paa de aandelige Gavers Velsignelser. For det Andet har Gud i denne Tid talet til et dødeligt Menneske, ligesom han talede til Noah. Gud er den samme i Gaar, i Dag og vil forblive saaledes evindeligen. Om han vilde nedlade sig, hvilket han gjorde, til at tale med en Saul (Paulus), som var opfyldt med onde Tanker mod de Hellige i hans Dage, hvorfor han drog til Damaskus for at fængsle Mænd og Kvinder, som havde annammet Kristi Lære, og føre dem bundne til Jerusalem, skulde det da være forunderligt, hvis nogen i denne Tid vilde søge Herren af hele sit Hjerte, om da Gud talede til ham, som han talede til Noah, Kristus til Saul? Nej, det vilde ikke være saa forunderligt, netop fordi vi vide, at Gud er den samme nu som i fordums Dage. (Fortsættes.)

Den 15de Marts 1901.

„O! sig, hvad er Sandhed?"

Naar religiøse Personer sige, at „Frelse kom ved Jesus Kristus", udtale de en Sandhed, som har en større Udstrækning end den, som kommer til Syne paa den religiøse Tankegangs Overflade. Et teoretisk, ubestemt, uvirkeligt Noget er ikke alt, hvad Frelsen indeholder; ja, i Sandhed, om noget Ord er misbrugt, er det sikkert dette. Det er en Del af det religiøse Hverdags-Sprog; skønt Frelse er baade ønskelig og nødvendig i mange Retninger, som ikke ere aandelige, ere dog Meningerne lige saa omskiftende, som de forskellige Tros-Bekendelser og Traditioner kunne gøre dem. Det er kun faa Dage siden, at nogle unge Mænd, som gjorde Fordring paa at være Undersøgere, erklærede, at „de vidste, de vare frelste", (skønt deres Undersøgelser udvise Tvivl), og angave Tiden og Stedet, hvor dette foregik, med lige saa stor Bestemthed, som om de havde haft et Ur i Haanden og betragtet det i Frelsens-Øjeblikket, og som om den store Gave, der er kendt under Navnet „Frelse", kunde blive sikret lige saa let som at købe et Kaalhoved eller en Hest. Og lidt kalvinistisk Paavirkning kom til Syne i deres Samtale, da de ikke alene paastode at besidde Frelsen, men tillige, at de aldrig kunde forspilde den under noget som helst Forhold. „De havde modtaget Kristus", og de brugte forskellige Skriftsteder for at bevise en Stilling, som er uholdbar og umulig efter Guds aabenbarede Ord; ja, endogsaa Natur-Religion synes at belyve en Slutning, som er saa behagelig at antage, men saa uforenelig med virkelig Sandhed og personlig Erfaring.

Sikkert nok er Frelse altid relativ i sin Natur, og en Del er en Arv til alle Mennesker, men dens Grader ville være passende for ethvert Individ, alt som det overgaar den Frigivelse eller Frelse fra Døden, som ved Jesus Kristus er sikret alle Mennesker i Opstandelsen fra de Døde.

Drengen, som just er født til Verden under gunstige Omstændigheder, har ved Lydighed mod Loven alle Manddommens Muligheder i sig, som er Frelse, hvilket er Livets Hensigt. Den, som med Forstand modtager en Sandhed og adlyder dens Forordning, er vis paa den Frelse, som er forbunden med denne Sandhed; men den alene udgør ikke mere fuldkommen Frelse, end den første Næring, som Barnet modtager fra Moderen, udgør den Fuldkommenhed, som bestaar i udviklet Manddoms-Kraft. „Da jeg var et Barn", siger Paulus, „talte jeg

som et Barn, men da jeg blev en Mand, aflagde jeg det Barnagtige," og hvor meget end den aandelige Tilstands Barndom maatte ønske „Ordets sande Mælk", for at den kunde vokse derved, er der dog en Sjæls-Tilstand og aandelig Udvikling, i hvilken „kraftig Føde er baade fordøjelig og ønskelig for at nære Manddommen i Kristus".

En fuldstændig Frelse opnaas kun ved, hvad Frelseren kalder „al Sandhed", som modtages ved Inspiration, Aabenbaring, Tilegnelse og Anvendelse. Sandhed er relativ og paa hinanden følgende; det vil sige, en Sandhed, givet i urette Tid, uden Henførelse til Forstaaelse af tidligere Sandheder, som leder til denne særegne Sandhed, er uden Værdi, og dens Fremsættelse kan ikke alene være skadelig, men ogsaa skæbnesvanger, hvorimod der i Guds Orden eller i Forstaaelsen og Tilegnelsen af Sandhed er en guddommelig Orden; den ene Sandhed følger den anden, og Skønheden, Harmonien og Gyldigheden deraf ere grundlagte paa den ufejlbare Lov af det passende, af Sindet, den aandelige Modtagelighed og andre Betingelser.

Upassende Næring eller Føde i Utide og i Overflod ere Aarsager til Ondt i den fysiske Verden, og det synes, som om lige saa megen Forsigtighed og Visdom er nødvendig i den religiøse Verden som i det lavere Livs Orden. „Jeg har mange Ting at sige til eder", sagde Frelseren, „men I kunne ikke taale det nu"; Assimilations-Kraften havde endnu ikke naaet den Tilstand af Fuldkommenhed, som vilde retfærdiggøre Berettelsen. Om disse „Ting" havde været frembragte i Utide, vilde der uden Tvivl været en Mulighed for et saadant uventet Tilfælde, som er berettet paa et andet Sted, „efter en vis Aabenbaring er det sagt, at fra denne Tid forlode mange af hans Disciple ham og gik ikke mere med ham".

Den Grad af Frelse, som modtages, er altsaa kun i Forhold til den modtagne og anvendte Sandhed, og for saa vidt som vor store, guddommelige Lærer siger: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet", maa vi gentage hans egen Formaning: „Lærer af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet, og I skulle finde Hvile for eders Sjæle". I den underfulde Bøn for sine Disciple, som han bad, just før han blev forraadt, have vi disse mærkværdige Ord: „Hellige dem i Sandheden, dit Ord er Sandhed", derfor „blev Ordet Kød og boede iblandt os", han blev lydig, han helligede sig for sine Disciples Skyld, og hans Bøn var og er, „at de ogsaa maatte blive helligede i Sandheden", Sandheden af hans Messias-Kaldelse, af hans guddommelige Beskikkelse og Fuldmagt, hans Evangelium og dets Virkning, og af hans Bud og Love, fordi alle disse ere Sandheder.

Sandhedens Kraft ligger i dens frelsende Karakter, al Sandhed er frelsende, men der udfordres en guddommelig Forbindelse af Sandhed, plejet med Behjertethed og Lydighed, for at vinde den „store Frelse",

som er „Guds Kraft"; og dog, medens Kærlighed maatte tillade Sandhedens nødvendige frelsende Kraft, maatte denne Sandhed ubrugt, forvendt eller utilstrækkelig være et Kendemærke paa Fordømmelse, medens den, naar den bliver elsket, dyrket og antaget, som den er aabenbaret fra Tid til anden, sikrer Velsignelse og Frelse, saaledes som det var bestemt i Guds Økonomi og Frelseplan.

Jesus var uden al Tvivl Sandheden legemlig gjort, i ham havde den sin fuldkomne Fremstilling og Udvikling. Dette var mere end en Følelse, paa ingen Maade partielt, han henviste aldrig til nogen Voldgifts-Kendelse, han fuldbragte sit Værk lige til den sidste Rapport, og denne standhaftige Lydighed er al den Garanti, vi have eller behøve angaaende Fremtidens Sejr, thi han vil overvinde og lægge alle Ting under sine Fødder, og alle, som følge og forblive i ham, ville visseligen overvinde. Gud er Sandhedens Kilde, Menneskene ere hans Børn, Sandheden er deres Arv, hvis de ønske at eje den for dens virkelige Værd. Dette var aabenbaret og forkyndt af Jesus Kristus; han havde Fuldmagt i Ord og Gerninger, hans Anordning var fuldkommen. Mænds Ideer, Tanker, Sædvaner og Oprettelser ere baade overflødige og kraftesløse. Deres Systemer ere ikke fra Gud, de have Sandheden i Dele og Forskelligheder, og en Frelse er sikret alle deres Tilhængere i Forhold til deres Sandheds Maal; men ingen af dem kan tilsidesætte eller træde i Stedet for det guddommeligt beskikkede System af Tro og Gerninger, kaldet Jesu Kristi Evangelium; det alene er „Guds Kraft til Frelse"; „modtag denne Sandhed i dens Kærlighed, og om den skal gøre eder fri, da ere I i Sandhed fri".

Millennial Star.

Ankomst. Den 25. Februar ankom følgende Ældster fra Zion, Alle i bedste Velbefindende: J. N. Erickson, fra Mt. Pleasant, Utah; Jacob S. Bastian fra Loa, Utah, og Chas. O Larsen fra Faierview, Utah.

Beskikkelse. Ældste Jacob S. Bastian beskikkes til at arbejde i Københavns Konference. Ældste J. N. Erickson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference, og Ældste Chas. O. Larsen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Missionærer med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem: John. C. Eriksen, Kristoffer J. Kempe, Michael Johnsen og Christian Nielsen fra Kristiania Konference. N. P. Nielsen og Niels Frederiksen fra Københavns Konference, H. P. Jensen fra Aalborg Konference og Jarvis D. Jensen fra Trondhjems Konference, den Sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Forflyttelse. Ældste Lorenzo Anderson løses fra at arbejde i Københavns Konference og beskikkes til at virke paa Island.

Rettelse. Paa Grund af urigtig Rapport fra Bergens Konference findes der en Fejl i den statistiske Rapport, Side 47, i Rubrikken „Møder afholdte". Der staar 92, men der skulde staa 615.

Islamismens Udbredelse.

Mohammedanismen i det 19. Aarhundrede er Genstand for en interessant Artikel af Oscar Mann i North American Review. I Følge den udgør den arabiske Profets Tilhængere i Nord- og Syd-Amerika omtrent 49,500, hvoraf 20,500 bo i Nord-Amerika og Vest-Indien. I Storbritanien er et mohammedansk Selskab, som blev oprettet i Liverpool for 15 Aar siden, vokset til 200 Medlemmer. Men det er i Asien og Afrika, at denne Religion gør den største Fremgang. I britisk Indien, hvor de saakaldte kristne Sekter kun gøre daarlig Fremgang, have Mohammedanerne formeret sig fra 49,952,704 i Aaret 1881 til 57,061,796 i 1891. Ogsaa i Vest-Afrika skal Mohammedanernes Tilvækst være overordentlig. Den synes at passe bedre til „det mørke Fastlands" Indbyggeres Krav end Nutidens Kristendom, eftersom den vokser med større Hurtighed. Der er saaledes to engelske Kolonier, hvor Islam var ukendt i 1870, men hvor nu omtrent en Tredjedel af Befolkningen har annammet denne Tro.

En mærkværdig Fremtoning ved Mohammedanismens Udbredelse burde nøjagtig studeres af den Verden, som er interesseret i Missions-Arbejde. De danne ikke Missions-Selskaber for at forsyne en Mængde unge Mænd og Kvinder, som ønske at prædike, med et Levebrød. De sælge ikke deres Budskab for en vis Pris pr. Tale eller for en vis Sum om Aaret. De betragte ikke Religionen som en Handels-Vare. Enhver, som er bekendt med deres Fremgangsmaade, ved, at deres Missionærer ere Købmænd og Haandværkere, som færdes mellem de forskellige Folk og tage virksom Del i det praktiske Liv. De danne Forretnings-Forbindelser, Venskab og Bekendtskab, og i Tidens Løb bliver Religionen et Samtale-Emne. De ere ikke udsendte for at vinde Proselytter, men Omvendelsen finder Sted, naar først Tilliden er oprettet. Men Hovedgrunden til denne Tros Fremgang iblandt Verdens uoplyste Folkestammer maa søges i dens Mangel paa en kunstig sammensat Gudelære og den Vægt, som er lagt paa praktisk Godgørenhed. Naar Mohammedaneren erklærer, at der kun er een Gud, og at Mohammed er hans Profet, er hele Gudelærens System fremsat. Nutidens Kristendom befinder sig i en ufordel-

agtig Tilstand med dens forviklede Propositioner og de gensidig ødelæggende Krav af dens forskellige Afdelinger.

Dog er Islamismen ikke Verdens vordende Religion. Som Kulturen skrider fremad, maa den tage sin Plads iblandt Fortidens Religioner. Den havde uden Tvivl en Lektie at lære afgudiske „kristelige" Samfund, og en Tid foer den hen over Europa med uimodstaaelig Kraft. Den har endnu en Mission i Verden og vil leve for at udføre den. Men Fremtidens Religion er Jesu Kristi rene Evangelium, som det er aabenbaret fra Himmelen. Intet mindre vil tilfredsstille den menneskelige Forstand, oplyst i fuldeste Maal, og i Stand til utvungen at udøve de intellektuelle Evner, med hvilke de ere begavede. Andre Religioner maatte berede Vejen, men selve Fuldkommenhedens Lys er den Tro, hvis Midtpunkt er Guds Søn. Millennial Star.

Et Fornøjelses-Spørgsmaal.

Eugen Markow, den russiske Forfatter, til hvis Artikel i Novoye Vremye om vor Civilisations Farer der hentydedes i disse Spalter for en Tid siden, har tiltrukket sig stor Opmærksomhed. Herr Markow er bekendt for sine konservative Anskuelser; derfor har det, han siger om dette Emne, mer end almindelig Interesse. Efter Uddrag, som vi have set, er det sikkert, at han har tænkt nøje over det, og at han har angrebet Roden af dette foruroligende og voksende Onde.

Herr Markow fremdrager, at en af vor Tids Ejendommeligheder er den stadig voksende Tilbøjelighed til alle Slags Forlystelser. Dette bringer ham til at frygte for Menneskenes Fremtid. Fornøjelse har altid været nødvendig, men Forskellen er, at tidligere blev den kun anset nødvendig en sjælden Gang, hvorved Livets Byrder af og til kunde lettes, medens Fornøjelser nu betragtes som daglig Nødvendighed. Nu fordre Alle uden Undtagelse, hvad enten de ere rige eller fattige, Lediggængere eller Flittige, daglige Adspredelser som noget, uden hvilke Livet er en Byrde. Følgerne ere, at Befolkningen paa Forlystelssteder lærer Religion, Politik, Moral og Kunst. De modtage grov Skæmt om Livs-Princippets Grundvolde med ejendommelig Naivetet og blive gradvis opfyldte af Mistro mod Alt, hvad der er godt, og Foragt for Alt, hvad der er ærværdigt og ophøjet. Den Lærdom, som modtages paa Forlystelsessteder, opregnes af Forfatteren i nogle faa Sætninger saaledes: Alt er forførende Skin. Den snilde bedrager den simple Mand; den Stærke undertrykker den Svage. Tro Intet; brug Alt og tag Fordel af Alt uden Skam eller Hindring; nyd Livet, le ad Daarerne, som ikke gribe Øjeblikket, af hvilke de Frække og Spidsfindige drage Fordel.

Sjældent, om nogensinde, er en mere tidssvarende Advarsels-Røst sendt ud til Verden. Den uovervkommelige Forlystelses-Syge, der er af tvetydig Natur, forstyrrer Mænds og Kvinders Hengivelse i Livets Forordninger; den udtømmer Arbejds-Klassens Hjælpekilder, adspreder Tankerne fra Troen, ødelægger Grundvolden for hjemlig Lykke og leder Sindet ind paa Materialismens og Sanselighedens brede Vej.

En Gang standsedes denne Strøm af den strenge gudfrygtige Tendens hos de tyske Pietister, som erklærede alle Slags verdslige Forlystelser, saasom Teatre, Dans, Kortspil o. s. v. for syndige. Dette gik for vidt, og da Reaktionen kom, blev den en overvældende Flod, som bortfejede Alt, maaske endog det mest ønskelige, som burde bibeholdes. Det er paa høj Tid, at vi igen overveje den hele Sag og finde de to Yderligheders Midtpunkt. Hvis det almene moralske Maal skal hæves, maa vi iagttage, hvilke Fornøjelser der burde begunstiges, samt hvor ofte, det er et af Nutidens brændende Spørgsmaal. Deseret News.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 80.)

Betragt ogsaa det følgende: „Kristi Død tilvejebringer Opstandelsen, hvilken tilvejebringer en Forløsning fra en evig Søvn, fra hvilken Søvn alle Mennesker skulle opvækkes formedelst Guds Kraft, naar Basunen skal lyde; og de skulle komme frem, baade Smaa og Store, og alle skulle staa for hans Domstol, befriede og forløste fra denne evige Døds Baand, hvilken Død er den timelige Død; da kommer den Helliges Dom over dem, og da kommer Tiden, da den, som er uren, skal være uren fremdeles; den, som er retfærdig, skal være retfærdig fremdeles; den, som er lyksalig, skal være lyksalig fremdeles, og den, som er ulyksalig, skal være ulyksalig fremdeles". (Mormons Bog 9, 13—14). Saa langt har Sandhedens aabenbarede Ord udvidet vore Kundskaber angaaende Bestemmelserne med Guds Børn. Efter Jordens Fornyelse og den endelige Dom af de Retfærdige og de Ugudelige vide vi kun lidt, kun at en Plan af evig Fremadskriden er sikret.

Religions-Frihed og Tolerance.

11. Artikel. „Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almægtige, i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage.

Menneskets Ret til Frihed i Gudsdyrkelse. I denne Tros-Artikel erklære de Sidste-Dages Hellige deres ubetingede Troskab til re-

ligiøse Friheds-Principper og religiøs Tolerance. De gøre Krav paa, at Frihed til at tilbede Gud, som Samvittigheden maatte byde, er Enhvers medfødte og uafhængige Ret. De inspirerede Forfattere af den amerikanske nationale Friheds-Grundlov erklærede til Verden som en ubestridelig Sandhed, at Menneskehedens Fødselsret giver Enhver Krav paa Liv, Frihed og Lykkens Efterstræbelse. Lykke er fremmed, Frihed kun et Navn og Livet en Skuffelse for den, som mangler Friheden til at tilbede Gud, som Samvittigheden maatte fordre. Intet Menneske, som besidder Agtelse for Guddommen og føler sig pligtskyldigt draget til denne guddommelige Magt, kan være lykkelig, hvis han ikke kan udføre sin Tilværelses højeste Pligter. Kunde Nogen være lykkelig, selv om han beboede et Palads, omgivet af alle materielle Bekvemmeligheder og forsynet med Alt for at kunne skaffe sig intellektuel Nydelse, hvis han var afskaaren fra Samfund med det Væsen, som han elskede over Alt? Den, som har lært at kende sin guddommelige Fader, foretrækker Retten til at tilbede Gud for selve Livet.

Menneskets Tilbedelses-Evne svarer til den Maade, hvorpaa han opfatter Gud. Jo bedre Kundskab han har om Gud, jo nærmere er Samfundet imellem Tilbederen og hans Gud, og jo mere gennemgaaende og oprigtig vil hans Hyldest være. Naar vi i figurlig Talr sige om en, at han tilbeder det Gode, det Skønne og Sande, bekræfte vi, at han besidder en dybere og mere fuldkommen Ide om Værdigheden af Genstanden for sin Tilbedelse, end en anden har, hvis Samvittighed ikke leder ham til særlig at ære disse ædle Egenskaber.

Mennesket vil altsaa tilbede Gud efter det Begreb, han har om de guddommelige Egenskaber og Kræfter; og dette Begreb vil nærme sig det Rette i Forhold til det aandelige Lys, som han har modtaget. Sand Tilbedelse kan ikke eksistere, hvor der ingen Ærbødighed eller Kærlighed er for Genstanden. Denne Ærbødighed kan være falsk, Tilbedelsen et Slags Afguderi, Genstanden kan i Virkeligheden være uværdig; dog maa vi sige om den Tilbedende, at han virkelig tilbeder, hvis hans Samvittighed iklæder Afguden Egenskaber, som ere Tilbedelse værd. Vi have talt om „sand Tilbedelse“. Udtrykket er pleonastisk. Tilbedelse er som før sagt, den hjertefølte Ærbødighed, der er Resultatet af dens ærlige Begrebsevne og Værdigheden af Genstanden for Tilbedelse; udvist Ærbødighed, der ikke har dette Grundlag, er kun eftergjort; kald dette „falsk Tilbedelse“, om man ønsker; men husk paa, at Tilbedelse er nødvendigvis sand; Ordet behøver ikke noget Tillæg for at udvide dens Mening eller bevise dets Naturlighed. Tilbedelse er ikke mere end Bønnen nogen Forms-Sag. Den bestaar ikke i Stillinger eller Gebærder, i Ritual eller i Tros-Bekendelser. Den gudsfrygtigste Gudsdyrkelse kunde blive udført uden kunstlet Medhjælp af ritualistisk Gudstjeneste; Ørkenens

Stene kunne tjene som Altre, de evige Bjerges Tinder som Tempelspir, og Himlens Hvælving er den mest storartede Kirke-Hvælving.

Mennesket er i Hjærtet en lavere Afbildning af det, som han tilbeder. Den Vilde, som ikke kender nogen større Triumf end den blodige Sejr over sin Fjende, som anser Færdighed og fysisk Styrke for sin Races mest ønskelige Egenskaber, og som anser Hævn for den sødeste Livs-Nydelse, vil sikkerlig tilskrive sin Guddom saadanne Egenskaber og vil bevise sin dybeste Tilbedelses-Maade ved Blod-Offer. Alle Afguderiets modbydelige Skikke kunne henføres til de forfalskede og grusomme Begreber om menneskelige Fortrin, og disse afspejle sig i de afskyelige Skabninger af de Guder, som ere dannede af Mennesker og inspirerede af Djævelen. Som Modsætning vil det Menneske, hvis oplyste Sjæl har modtaget Kærlighedens Indtryk rent og uforfalsket, tilskrive sin Gud disse Mildhedens og Sympatiens Egenskaber og vil sige i sit Hjerte: „Gud er Kærlighed". Kun den, der har modtaget den rigtige Forstaaelse af den Hæder og det Ansvar, som paahviler Forældre, kan med Forstand fremsige Bønnen „Vor Fader". Kundskab er derfor nødvendig til sand Tilbedelse; Mennesket kan ikke til Fuldkommenhed tjene Gud i Uvidenhed; og jo større Kundskab han har om den personlige Guddom, jo fuldstændigere og sand vil hans Tilbedelse være; han kan lære at at kende Faderen og Sønnen, som han udsendte, og en saadan Kundskab er Menneskets Borgen for det evige Liv.

Tilbedelse er Sjælens frivillige Ærbødighed, ved Tvang eller som Følge af hyklerisk Hensigt kunne de udvortes Ceremonier af en lovbestemt Tilbedelses-Maade blive uoprigtigt udførte; foreskrevne Bønners Ord kunne udtales; Læberne kunne udtale en Tros-Bekendelse; men dette vilde kun være en Tilbedelses-Bespottelse og dens Tilfredsstillelse en Synd. (Fortsættes.)

Brug Eftertanke.

Det er ej, hvad du gjorde,
Men hvad du ikke har gjort,
Som giver dig en Hjertekval,
Naar Dagen den iler bort.
Det kærlige Ord forglemt;
Det Brev, som du ikke skrev,
Og Blomsten, du ikke sendte,
Som Dagens Glæde bortdrev.

Og Stenen, du ej borttog
Ud af en kær Broders Sti,
Og Trøsten fra dit Hjerte,
Hengivenheds Poesii;
Og Haandens følsomme Tryk,
De trofaste Venskabs-Vink,
Du havde ej Tid at give;
deri var du ikke flink.

Den lille Venskabs-Gerning,
Af nogle, saa let forglemt;
Opmuntrings-Lejligheder,
Som de bortdrive med Skæmt;
De komme i Natten stille,
Med Anger, ja, og med Kval,
Naar Haabet er svagt og flygtigt,
I Hjertets den stille Hal.

Ja, kort er Livet, min Broder,
Og Prøven kan være tung;
Nægt ej det Venskabs-Balsam,
Som stedse gør Hjertet ung.
Det er ej, hvad du gjorde,
Men hvad du ikke har gjort,
Som giver dig en Hjertekval,
Naar Dagen den iler bort.

(Fra det Engelske af J. J.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).